

Spoiler

Te'n recordes? Volíem ser protagonistes d'una d'aquelles sèries romàntiques d'èxit. D'aquelles de Netflix, pizza i crispetes. Aparèixer en escenes a càmera lenta, viure trames divertidíssimes i tenir un final feliç (i obert, és clar). Volíem guanyar premis a la sèrie de l'any. Agrair a les guionistes haver-la fet possible. Caminar la millor temporada de les nostres vides. I viure'ns. Així, en plural.

Aleshores encara no sabíem que no podríem ser sense abans desaprendre tot el que havíem après. Tot el que ens havien explicat. Encara havíem d'arribar a entendre que la nostra era una història de guionista sonat. I que no. Que no seria una d'aquelles sèries romàntiques d'èxit, perquè sempre ens faltarien tots els ingredients. Que no hi hauria prou qualificatius per fer-ne *hashtags*. Que Netflix mai ens podria arribar a suggerir res semblant per veure després. Ni falta que faria.

Que l'única càmera lenta que viuríem seria la meva, ara, baixant les escales del metro de tres en tres, perquè penso que se m'està escapant. I que, com sempre, no serà el meu. Que seuré a esperar-lo amb les cames creuades i mouré ansiosament el peu que em quedi a sobre. Que l'anunci d'Spotify em recordarà que havia decidit que volia pagar el Premium, i que

encara no ho he fet. I aleshores vindrà el túnel. La foscor. La claustrofòbia. El moment en què tot compta, però soc jo qui ho compta tot. Els turistes. Els escarabats. Els segons. Les parades que he de fer. Els graons de les escales. Les excuses per fer tard. Les vegades que ens hem estimat i també les que ens hem odiat en aquests passadissos. I fora d'aquí. I allà, també. I, no ens enganyem: on no? El necessitar deixar de pensar (-hi, -te, -nos, -ho) i no, que no puc. Que no es pot.

Quantes vegades em caldrà comprovar, aleshores, que estic prenent la direcció correcta? Que hi he arribat sense saber com.

Que sí, que, al final, hi soc, em sembla. Que he après a repensar-me. Que he entès que el temps no ho cura tot. Que aquesta era la més gran de les mentides. Que hi ha ferides que no es tanquen, i que no passa res. Que hi ha ales que ningú no et pot cosir, perquè primer has de fer que surtin. I que no, que no et cal ningú per fer-te'n créixer. Que l'origen de tots els problemes són aquest i tants altres tòpics. Que ens ha costat, però hem entès que hi són per trencar-los. Com tantes altres coses.

M'embolicarà, aleshores, la tranquil·litat de saber que vam jugar i que vam perdre. Que la vida és no quedar-se a viure en condicional. Que la vida és estimar el passat. Abraçar-lo amb totes les forces. Aprendre a deixar-lo anar, també. Per viure en present i somiar en futur. Confiar. Brillar. Cremar. I comptar, sense buscar cap medalla, els mesos, els dies, les hores, els segons, que va costar-me arribar a entendre

que per estimar-te a tu, havia d'aprendre a estimar-me a mi.

TEMPORADA 1

Pagès editors

Pilot

Despullem-nos.

Despullem-nos mirant-nos fixament als ulls. Fem-ho lentament. Traiem-nos-ho tot. No només la pell. Necessito saber què. Què hi ha, a sota de tanta cuirassa. No sé si fuges de la vulnerabilitat que t'habita, del dolor, de la pèrdua, de la pressió, del rebuig, del mal. No és també això, conèixer? Escoltar-nos els cossos, les pells, entendre de què parlem quan parlem. Entendre per què la teva mirada no diu el mateix que tu. Saber de què tens por. De què en tinc jo. Per què sembla que fuges a cada passa que fas. On queden el tacte, la tendresa. On queda el desig. On quedo jo i on quedem nosaltres, si és que mai ha existit un plural. Saber si és de mi, de qui fuges. Si és la tendresa el que t'espanta. Saber què necessites. Entendre. Necessito entendre. Per què estàs tan trist. Tan fred. Tan tot. Tan res. I fer-ho abans que necessitis vestir-te, de nou. I fugir. Una vegada més.

Capítol 2

Ni cap porta oberta, ni cap finestra. Ni que entressis al meu món. I que ho fessis per sorpresa (si, a més, ja saps que no m'agraden).

Ni les mirades, ni els somriures, ni les trobades furtives a cap passadís. Que t'inventessis un món nou, si el que jo habitava ja m'estava bé.

Ni que em llepessis les ferides, ni que intentessis cosir-me les ales. Ni encara menys, que em fessis oblidar que podia fer-ho jo. I que jo ho acabés oblidant.

Ni que em deixessis entrar en el teu joc. Que decidissis jugar *amb mi*.

Ni que pretenguessis omplir-me els dies de somnis. Que m'oferissis un racó de nit, per compartir-la. Ni, encara menys, que acceptessis que jo volgués quedar-m'hi.

Ni que em diguessis cap veritat, en aquell forat ple de mentides (en què vam acabar-nos instal·lant tots dos).

Ni que no em deixessis caure, ni que m'agafessis de la mà, ni que m'estiressis cap a tu. Si no volies salvar-me.

No vaig demanar-te res. Mai no ho he fet. Però ara. Ara que semblava que començàvem a conjugar un plural que crèiem

que ens feia falta. Ara, just ara, sembla que ho comences a desfer. Sembla que tot ha de saltar pels aires. I ara, just ara, sí que vull demanar-te una cosa. Una sola cosa:

No marxis.

Pagès editors

Capítol 3

Estirar el fil de les mentides fins a fer caure el botó i mirar, impassible, com s'arrossega escales avall. Com desfà, graó a graó, la trama que semblava que havíem construït després de tants despropòsits i nusos a mig desfer.

Adonar-me, dreta, amb una última engruna de fil a la mà, que ja no queden agulles ni ganes d'enfilar. Ara que ja només t'habiten punxes.

Aixecar el cap de terra, amb resignació.

I el cor descosit.

Capítol 4

Quan vaig arribar allà on no tornaré mai, tu ja hi eres. Jugaves amb l'etiqueta de la samarreta, que vaig suposar que t'havies arrencat. No et vaig preguntar si et picava, perquè no volia parlar. No vas somriure, en veure'm. En lloc d'això, vas deixar caure la mirada a terra. I vas esperar alguna cosa, que encara ara no sé què és, en silenci. Després em vas mirar, però poc. Tenies els ulls grisos. En aquell moment em va semblar descobrir-ho. No deies res. Hauria arrencat a córrer si no hagués notat un pes molt gran a les cames. Recordo sentir-te parlar, però no sé què vas dir. Després va ser el dolor com al pit, aquí dins. I les llàgrimes que no vaig saber controlar. I el cor aturat, però que alhora batejava com mai. El silenci que va instal·lar-se dins teu, després, i que semblava que cremava. El món en pausa. Algú que mirava. I que jo volia cridar-li si no tenia feina a fer. La música també en pausa. Per sort. Que ja vas robar-me massa cançons. *L'ho sento. El què has de sentir si tu no sents res. El no siguis injusta.* Jo. La ràbia. La impotència. El dolor. Molt de dolor. El buit. El terrible buit que deixes.

© del text: Èlia Riudavets Herrador, 2021
© de la imatge de la coberta: Edgar Martínez, 2021
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2021
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat
Primera edició: juliol de 2021
ISBN: 978-84-1303-290-0
DL: L 384-2021
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.